

Για μας που τρώμε στη λέσχη κάθε μέρα

υπάρχουν κάποια πράγματα που δεν μπορούμε να χωνέψουμε:

ΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η λέσχη ΑΠΘ αυτή τη στιγμή λειτουργεί με λιγότερους από τους μισούς εργαζόμενους σε σχέση με πριν το καλοκαίρι. **30 εργαζόμενοι/ες βρίσκονται από την αρχή του ακαδημαϊκού έτους σε καθεστώς αναμονής, χωρίς καμία αρχική ενημέρωση για το πότε και αν θα επαναπροσληφθούν για πολλοστή φορά. Άνθρωποι οι οποίοι δουλεύουν στη λέσχη έως και 30 χρόνια, προσλαμβάνονται διαρκώς με συμβάσεις λίγων μηνών, ζώντας με την ανασφάλεια των κενών μεταξύ των συμβάσεων.** Κενά που σταθερά μεγαλώνουν με στόχο την αύξηση του κέρδους των εργολάβων από την μη-καταβολή μισθών και που κάποιες φορές καταλήγουν μόνιμα, όταν κάποιες από τις εργαζόμενες δεν επαναπροσλαμβάνονται ποτέ.

Ο εκάστοτε εργολάβος, με την συγκατάθεση της διοίκησης του ΑΠΘ, αντί να προβεί στις αναγκαίες προσλήψεις για τη μείωση της εντατικοποίησης των εργαζομένων και κατ' επέκταση την ταχύτερη και ποιοτικότερη σίτιση, επιλέγει να μειώνει το εργατικό δυναμικό. Μπορεί λόγω COVID-19 οι ουρές να έχουν προσωρινά περιοριστεί όσο ακόμη ψάχνουμε πώς θα λειτουργούμε εν μέσω πανδημίας, ωστόσο δεν ξεχνάμε τις μισάωρες αναμονές μας, εξαιτίας των κλειστών διανομών και της μη-λειτουργίας της πάνω λέσχης λόγω έλλειψης προσωπικού.

ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ

Έχουμε βαρεθεί να επιχειρηματολογούμε για ένα κομματάκι τυρί που «δεν ταιριάζει» με την επιλογή φαγητού που κάναμε, για να πάρουμε λίγη παραπάνω σαλάτα, για να φάμε και φρούτο μετά το γλυκό μας. **Έχουμε βαρεθεί να ανεβοκατεβαίνουμε στη διανομή για να πάρουμε μια 2η μερίδα ή να μας την αρνούνται, ενώ δεν χορταίνουμε με την πρώτη.**

Για τις εταιρείες catering, αυτά αποτελούν απλά λογιστικά νούμερα για την αύξηση των κερδών τους. Για εμάς, όμως, είναι το φαγητό μας, το οποίο θέλουμε να είναι και επαρκές και ποιοτικό. Ο μόνος τρόπος για να διασφαλιστεί αυτό είναι μέσα από τις συλλογικές διεκδικήσεις σιτιζομένων-εργαζομένων.

ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ

Όλα τα παραπάνω τα συναντά κανείς/καμία αν καταφέρει να περάσει από τους φύλακες και να μπει στη λέσχη. Ο έλεγχος στην είσοδο επανεμφανίζεται περιοδικά για να αποκλείει όσα άτομα δεν φαίνεται να φέρουν τη φοιτητική ιδιότητα. **Για μας, όμως, η ανάγκη για φαγητό δεν ορίζεται από το αν έχουμε κάρτα σίτισης ή όχι,**

γιατί η αποφοίτηση δεν αλλάζει τίποτα σε σχέση με την ανεργία, τα 3 ευρώ την ώρα, τους μισθούς που δεν φτάνουν ούτε για θέρμανση και τον ανύπαρκτο ελεύθερο χρόνο.

Άλλωστε η ζωή μας κι η ικανοποίηση των βασικών μας αναγκών, όπως το φαγητό, ξεπερνά κανονισμούς και διαχωρισμούς. Είμαστε φοιτήτριες και μη φοιτήτριες, άνεργοι, επισφαλείς εργαζόμενοι. Είμαστε αυτές και αυτοί που δεν μας περισσεύουν ούτε τα χρήματα ούτε ο χρόνος για μαγείρεμα και που δεν είμαστε διατεθειμένοι να εντατικοποιήσουμε ακόμη περισσότερο την καθημερινότητά μας για αυτό. Είμαστε αυτές και αυτοί που μας αρέσει να συναντιόμαστε την ώρα του φαγητού. **Είμαστε απλά αυτές κι αυτοί που φτάνουμε στην πόρτα της λέσχης.**

Η λέσχη του ΑΠΘ αποτελεί ένα πεδίο διαρκών αγώνων εδώ και πολλά χρόνια, των οποίων η ιστορία έχει παίξει καθοριστικό ρόλο στον τρόπο λειτουργίας της μέχρι σήμερα. Βασική τους κληρονομιά είναι ο κοινωνικός της χαρακτήρας: για το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα της λειτουργίας της, **η λέσχη ήταν προσβάσιμη σε όλες και όλους, ανεξαρτήτως φοιτητικής ιδιότητας και οποιαδήποτε προσπάθεια επιβολής ελέγχου μπλοκαριζόταν.** Επιπλέον, σε κρίσιμες στιγμές για τους εργαζόμενους, ήταν μέσα από απεργίες, καταλήψεις και κοινούς αγώνες με τους σιτιζόμενους που ικανοποιήθηκαν τα αιτήματά τους, όπως πχ επαναπροσλήψεις.

Στο εδώ και στο τώρα, απέναντι σε όλα αυτά που δεν μπορούμε να χωνέψουμε, **στεκόμαστε μαζί.**

Όχι γιατί έχουμε κάποιο φετίχ με τη λέσχη, αλλά γιατί μιλάμε για τα αυτονόητα, για την ανάγκη μας για φαγητό.

Επιλέγουμε:

- να μη φωνάξουμε στη μπροστινή μας που διεκδικεί ένα 2ο πιάτο να τελειώνει πιο γρήγορα, αλλά την πλησιάζουμε και το διεκδικούμε από κοινού/το παίρνουμε μαζί.
- ακόμη κι αν έχουμε κάρτα σίτισης, να μην την δείχνουμε, ώστε να μην συνεισφέρουμε στον αποκλεισμό άλλων.
- να μην ξεχνάμε ότι όταν περιορίζονται οι επιλογές ή φθίνει η ποιότητα δεν ευθύνονται αυτοί που ζητάνε έξτρα μερίδα ή που τρώνε στη λέσχη ενώ «δεν το δικαιούνται», αλλά η επιθυμία για κερδοσκοπία και οι επιλογές της διοίκησης για περικοπές κονδυλίων.

Επιλέγουμε να μη φαγωθούμε μεταξύ μας και θέλουμε να τρώμε όλοι και όλες καλύτερο και περισσότερο φαγητό, είτε είμαστε φοιτήτριες, είτε όχι.

Στηρίζουμε τον αγώνα των εργαζομένων και διεκδικούμε μαζί τους την άμεση επαναπροσλήψή τους.

ΛΟΥΠΑ

κοινότητα συνάντησης & αγώνα
φοιτητριών · ανέργων · επισφαλών
χαμένων παιδιών

loupa.espinblogs.net